

Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

De vereniging richt zich op het nagelaten werk van Johannes van der Steur met als doel om de kinderen in het christelijke weeshuis van de Yayasan Pa van der Steur in Jakarta, Indonesië, te ondersteunen.

Voorzitter

Matthieu Bernard

Betalingsgegevens

IBAN NL 22 INGB 0003 1845 22

Tenaamstelling Ver. Vrienden Yayasan Pa van der Steur

Penningmeester

Rosa van Valkenhoeft

Contact

Adoptie (Eline Fleur)

Vereniging (Chérie Ham)

Yayasan (Nel de Borst)

efspekle@gmail.com

cherieham@live.nl / 0651214867

nelkuta@gmail.com

Secretaris

Chérie Ham

Johannes Vermeerstr. 67-3

1071DN Amsterdam

Bulletin nr. 48

September 2025

Alg. bestuurslid

Nel de Borst

Redactie en vorm

Voor eerdere nummers en info.

Matthieu Bernard

www.weeshuispavandersteur.nl

Een weeshuis in Indonesië?

Verdeeld over een jongens- en een meisjeshuis wonen er 38 weeskinderen op het terrein van de Yayasan Pa van der Steur (de yayasan) in Jakarta, Indonesië. De leeftijd varieert van vier tot achttien jaar waarbij de jongsten vanaf het eerste uur worden begeleid door de ouderen. Naast het woongedeelte bestaat de yayasan uit een kleuter-, een basis- en een middelbare school. Ook kinderen uit de omgeving schrijven zich op deze scholen in. Afhankelijk van hun omstandigheden kunnen zij een (volledige) reductie krijgen van het lesgeld. Momenteel krijgen 36 kinderen uit de omgeving het lesgeld betaald door de yayasan. Na de middelbare school bemiddelt de yayasan voor de weeskinderen bij het vinden van een baan of probeert te helpen om een beurs te krijgen. Bij goede prestaties is het mogelijk om een vervolgopleiding te volgen.

De Vereniging Vrienden van de yayasan Pa van der Steur (de vereniging) heeft als doel om de yayasan financieel te ondersteunen. Het geld hiervoor is vooral afkomstig van donateurs uit Nederland. Door aandacht te verspreiden over de yayasan werft de vereniging donateurs, zoals bijvoorbeeld met informatie over gebeurtenissen in het weeshuis of over de geschiedenis van de verschillende kinderen. De vereniging, met de status Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI) van de Nederlandse overheid, heeft geen winstoogmerk en het bestuur krijgt geen vergoeding voor haar werkzaamheden

Een fantastisch huis

Mijn opa en oma, Bram en Tine Bernard, waren weeskinderen in het weeshuis Yayasan Pa van der Steur. Als kleuters vonden ze daar niet alleen een onderdak maar ook elkaar. Later trouwden ze en Bram kon met hulp van de yayasan rechten studeren aan de universiteit. Hij kreeg daardoor een baan bij Bank Indonesia en, vanwege zijn niet-corrupte handelen, mochten ze ook nog eens in een vrijstaande villa van de bank in het centrum van Jakarta wonen. Zo konden twee straatarme kindjes uit de kampong, zonder familie en tegen alle verwachtingen in, tien tredes hoger komen op de maatschappelijke ladder.

Zelf ken ik geen andere weeshuizen en door mijn opa en oma ben ik natuurlijk niet geheel objectief, maar omdat ik tijdens ieder bezoek zo onder de indruk ben van de organisatie, wil ik de volgende stelling beweren: het weeshuis Yayasan Pa van der Steur is het beste en mooiste weeshuis dat er is. Want altijd als ik afscheid van de kinderen neem, plan ik in gedachten al mijn volgende bezoek, niet slechts om als vrijwilliger hulp te geven, maar ook omdat het zo goed voelt daar te zijn.¹

Een verder bewijs van de stelling komt door de steun van donateurs en vrijwilligers uit Nederland. De afgelopen vier jaar heeft de constante stroom vrijwilligers van de stichting Hockey-hockey namelijk gezorgd dat de populariteit van hockey enorm aansloeg bij de kinderen. En omdat ze altijd speelden op een vervallen betonnen veld vol met gaten, besloot onze vereniging om met gedoneerd geld een gloednieuw, hypermodern en overdekt hockeyveld te betalen. Nu hebben de kinderen hier veel gebruik van gemaakt, zozeer dat hun talent niet onopgemerkt is gebleven; Firan en Atfen (zie hun verhalen en hun ijver op de pagina's 6 en 7) spelen momenteel voor het Jakartaanse hockeyteam en Atfen zelfs ook voor het Indonesische team. Deze jongen, die op vijfjarige leeftijd uit een dorpje van Papua naar het weeshuis kwam, reist nu de wereld rond om zijn land te vertegenwoordigen. Noemt u mij een ander weeshuis waar zoiets gebeurt en ik trek mijn stelling in.

Wellicht komt mijn positieve beeld ook doordat je als bezoeker even een onderdeel bent van de gemeenschap. Want het is een christelijk weeshuis en waar we in Nederland soms wat sceptisch zijn over religie en dogma's, krijg je tijdens het dagelijkse avondgebed een gevoel van verbinding, zelfs als je er niets van verstaat. Voor het slapengaan komen alle kinderen naar de veranda bij het meisjestehuis. Iedere avond leidt een ander kind dan het gebed, ook de allerkleinsten, en vertelt waar hij of zij dankbaar voor is. Afwisselend wordt er op een gitaar gespeeld en door iedereen vrolijk meegezongen. Het is erg mooi om daarbij te mogen zijn.

Deze dankbaarheid blijkt verder uit de verhalen van de kinderen in dit bulletin. Ik hoop dat u ze leest en een beeld vormt van hun karakters, hun verwachtingen en het leven daar. Want ook het allerbeste en het allermooiste weeshuis kan alleen bestaan als anderen zich ook verbonden voelen met het lot van deze kinderen.

Matthieu Bernard

¹ De Indonesische overheid moet het in ieder geval ten dele eens zijn met de stelling want zij geeft de yayasan de hoogste accreditatie voor weeshuizen, namelijk een A.

Vanzelfsprekende groei

In het weeshuis noemen ze me 'Leeuw' ondanks mijn zachtaardige aard. Misschien komt het omdat ik voor Indonesische maatstaven fors gebouwd ben. Ik ben geboren in Lampung, Sumatra, een plek met prachtige uitzichten en veel groen. Er zijn daar bijna geen gebouwen, laat staan hoge gebouwen zoals in Jakarta.

Als kind speelde ik altijd met mijn vriendjes in de uitgestrekte rijstvelden. Op een dag kregen mijn vriendjes en ik de kans om een nabijgelegen vliegveld te bezoeken. Ik was toen vijf jaar oud. De immense vliegtuigen maakten zo'n indruk op me dat ik ervan droomde later piloot te worden.

Op een dag gebeurde er iets dat voor altijd een diep verdriet in mijn herinnering zou blijven. Terwijl ik sliep, werd ik plotseling wakker van het harde geschreeuw van mijn ouders. Mijn vader smiet van alles door het huis en schreeuwde dat hij ons iets zou aandoen. Verlamd van angst keek ik toe. Die nacht besloot mijn moeder mij in veiligheid te brengen. Stilletjes bereidde ze ons vertrek voor en we vertrokken naar Jakarta.

Eigenlijk was ik heel erg verdrietig om alles achter te laten. Wij vertrokken met een boot naar Java. Het eerst zag ik zo'n grote boot die over de zee voer naar het eiland Java. Toen we op Java aankwamen, logeerden we bij iemand die mijn moeder het weeshuis van Pa van der Steur aanraadde. Het verdriet was intens toen mijn moeder me daar achterliet. Wekenlang huilde ik onafgebroken en werd door de andere kinderen vaak geplaagd als 'die huilebalk'.

Het leven in het weeshuis was totaal anders dan wat ik gewend was. De kinderen waren erg ondeugend en ik werd steeds stiller. Maar na een paar maanden begon ik eraan te wennen. Op een dag zouden we bezoek krijgen uit het buitenland. Voor het eerst in mijn leven zag ik mensen met een blanke huid. Eigenlijk wilde ik gelijk wegrennen, maar ze waren ontzettend vriendelijk.

Ik herinner me nog goed dat tante Nel een musical organiseerde in een groot theater in Jakarta. Alle kinderen, inclusief ikzelf, deden mee. Mijn moeder werd uitgenodigd om te komen kijken, maar ik wist niet dat ze er ook zou zijn. Toen ze me op het podium zag, barstte ze in tranen uit. Volgens haar was ik zo veranderd en gegroeid.

Op school behaalde ik uitstekende cijfers, en ook tijdens sport, vooral bij hockey, blonk ik uit. Tijdens mijn eerste competitie was ik zo trots toen we tweede werden tegen een team van professionals.

Ik genoot ervan om goede cijfers te halen op school; het leek bijna vanzelf te gaan. Tijdens de Covid-19 pandemie mochten we niet naar school en kregen we online les. Het was een moeilijke periode, want velen van ons werden ziek. Gelukkig kregen we medicijnen dankzij een fantastische donateur, wat een enorme opluchting was.

Op mijn middelbare school koos ik de richting Techniek. Dit leidde ertoe dat ik later de kans kreeg om stage te lopen in een grote garage van Honda. Ik ben ontzettend dankbaar voor de ervaringen die ik daar heb opgedaan en de kennis die ik heb vergaard over motoren. Bovendien kreeg ik de prachtige kans om via een gulle donateur te leren programmeren. Eind juni zal ik mijn einddiploma ontvangen. Ik kijk ernaar uit om terug te keren naar Lampung en mijn studie Techniek voort te zetten op de universiteit daar terwijl ik ook werk in een kleinschalige garage.

Ik ben het weeshuis van Pa van der Steur oneindig dankbaar voor alle kansen die ze mij hebben geboden. Het kleine, bange jongetje van toen is uitgegroeid tot een leeuw, waardoor ik mijn naam eer aan kan doen, zij het als een zachtaardige leeuw.

Leon

Lesje vastberadenheid

Ik ben Siska Efata Caterina, ook wel bekend als Siska. Sinds mijn jeugd woon ik in het Pa van der Steur weeshuis. Toen ik negen jaar oud was, stierf mijn vader en kon mijn moeder ons niet verzorgen. In het begin was het leven in het weeshuis moeilijk, maar na verloop van tijd vond ik vreugde in de kansen om te leren en te groeien.

Het weeshuis bood me meer dan alleen onderdak; ik vond er nieuwe vrienden en kreeg de kans om nieuwe vaardigheden te ontwikkelen, zoals Engels,

programmering, koken en make-up. Deze vaardigheden vormen een waardevolle basis voor het realiseren van mijn toekomstdromen.

Nu, op negentienjarige leeftijd, heb ik mijn opleiding afgerond met een specialisatie in Visuele Communicatie en sta ik op het punt het weeshuis te verlaten. Ik ben van plan terug te keren naar mijn moeder en de volgende stap in mijn leven te zetten: een carrière in mijn vakgebied. Mijn grote droom is om een positieve bijdrage te leveren aan de samenleving en succesvol te zijn in mijn werk. Met vastberadenheid en een sterke wil ben ik klaar om mijn dromen na te jagen. Ik zal mijn vaardigheden en kennis blijven verbeteren en een cursus Koreaans volgen om mijn kansen op internationaal niveau te vergroten. Met onwankelbare vastberadenheid en een sterke overtuiging weet ik dat er geen grenzen zijn aan wat ik kan bereiken.

Sisca

Overtuigende potentie

Mijn naam is Helena Putri Keinasya. Op dit moment ben ik 18 jaar oud en zag ik voor het eerst het levenslicht op een mooie vrijdag, op 7 oktober 2005, in Tangerang. Oorspronkelijk kom ik uit het betoverende Yogyakarta. Mijn schoolgaande dagen breng ik door op SMKN 10 in de stad Bekasi, waar ik mij verdiep in de wereld van Manajemen Perkantoran (kantoormanagement, red.). Wat mijn passies betreft, die zijn zo divers als ze maar kunnen zijn: ik houd van lezen, genieten van muziek, dansen en zingen. Mijn toekomstplannen omvatten een carrière bij een ambassade of bij een multinational.

Al sinds mijn negende levensjaar ben ik een bewoner van het bijzondere weeshuis genaamd Pa van der Steur. De reden hiervoor is dat mijn vader weinig tijd had om voor mij te zorgen vanwege zijn werk als verkoper. Mijn moeder is helaas overleden toen ik slechts zeven jaar oud was.

Het leven in het weeshuis heeft mij talloze ervaringen gebracht, zowel hartverscheurend als hartverwarmend. De momenten van verdriet worden vaak getriggerd door het verlangen en gemis naar mijn familie en oude vrienden in het dorp. Ik koester de herinneringen aan de vele avonturen die ik daar beleefde, waardoor ik een vlotte omgang heb ontwikkeld met allerlei mensen. Aan de andere kant zijn er ook ontelbare momenten van geluk geweest. Hier heb ik een schat aan kennis opgedaan, vooral op het gebied van discipline en zelfstandigheid. Bovendien heb ik hier informele educatie ontvangen in de

vorm van verschillende lessen die mijn vaardigheden hebben verfijnd en mijn verborgen talenten hebben aangewakkerd, zoals schilderen, dansen, Engelse les, programmeren, animatie, angklung, koorzang en nog veel meer.

Tijdens mijn tijd in het weeshuis heb ik ook buitengewone ervaringen opgedaan, zoals bezoeken aan residenties van verschillende ambassadeurs om te zwemmen, ontmoetingen met vele buitenlanders die mijn Engels hebben verbeterd, het organiseren van toneelvoorstellingen bij ambassades, kooroptredens in kerken en talloze andere onvergetelijke momenten.

Nu ik inmiddels in de twaalfde klas zit en mijn middelbareschooldiploma heb behaald, kijk ik uit naar verdere academische uitdagingen. Ik heb deelgenomen aan de UTBK en heb vier studierichtingen gekozen: voor de Bacheloropleiding heb ik gekozen voor Psychologie en Mandarijns Taal en Cultuur, voor de Diploma 4-opleiding heb ik gekozen voor Accounting en voor de Diploma 3-opleiding heb ik gekozen voor Marketing Management. Ik wil graag studeren aan een universiteit in Yogya. Dit komt doordat ik al negen jaar in het weeshuis heb gewoond en nu als volwassene graag weer bij mijn vader wil zijn, terwijl ik tegelijkertijd mijn moedertaal, het Javaans, wil herontdekken omdat ik die een beetje ben vergeten.

Het is eerlijk om te zeggen dat ik soms jaloers ben op mijn klasgenoten, als hun ouders ze ophalen bij rapportuitreikingen en diploma-uitreikingen. Ook zie ik soms hoe zij met de auto of motor worden afgezet en opgehaald door hun ouders, terwijl ik zelf met openbaar vervoer vroeg moet vertrekken om files te vermijden en op tijd op school te zijn. Ook hoefden zij hun lunch niet zelf te bereiden, aangezien hun ouders dat deden, terwijl wij in het weeshuis onze eigen lunch moesten klaarmaken. Maar ondanks dit alles heb ik geleerd om zelfstandig te zijn en discipline te tonen. Dankzij de lessen en begeleiding in het weeshuis ben ik ervan overtuigd dat ik, ondanks mijn afkomst uit een weeshuis, net zoveel potentie heb als anderen, en op sommige gebieden zelfs meer. Ik hoop van harte dat veel kansarme kinderen elders de mogelijkheid krijgen om in het weeshuis Pa van der Steur te verblijven, waar ze dezelfde kansen en begeleiding krijgen om hen voor te bereiden op een succesvolle toekomst.

Helena

Luchtkastelen van steen

Mijn naam is Zakarias Firan Nasa Gai. Mijn vader heb ik nooit gekend. Ik kwam naar het weeshuis omdat mijn moeder ziek was en het zich niet kon veroorloven om mij naar school te sturen. Ik werd toegelaten tot het weeshuis Pa van der Steur toen ik vijf jaar oud was. Daarna heb ik mijn moeder nooit meer gezien. Toen ik aankwam, was ik de jongste van allemaal en ik was erg bang voor honden. Zodra ik een hond zag, rende ik onmiddellijk weg en klom op de eettafel. Na een week in het weeshuis had ik een vriend genaamd Mario, en dagelijks speelde ik met Mario en haalden we kattenkwaad uit.

Nu zit ik in de 9e klas van de SMPK Pa Van der Steur en binnenkort studeer ik af om naar de SMK/SMA te gaan. Ik wil graag naar SMK 22 Jakarta en de opleiding Techniek Computer en Netwerken (TKJ) volgen. Ik heb me al aangemeld voor de

PPDB 2024/2025. Mijn hobby is sporten en mijn droom is om atleet te worden in de hoop dat mijn moeder mij zal herkennen en trots op mij zal zijn.

Sinds mijn jeugd droom ik ervan om futsalspeler te worden. In de 7e klas van de middelbare school vertelde ik mevrouw Oka (de directeur van de school, red.) dat ik naar de Futsal Academy Kuda Laut wilde. Mevrouw Oka vroeg me om informatie over de Futsal Academy Kuda Laut te zoeken. Twee à drie dagen later ging ik naar haar toe en gaf ik haar de informatie die ik had verzameld. Mevrouw Oka vertelde me dat als ik de Futsal Academy Kuda Laut wilde volgen, ik zowel in het weeshuis als op de academie gedisciplineerd moest zijn. Ik moest mijn tijd goed beheren voor studie, activiteiten in het weeshuis en school. Ik verzekerde mevrouw Oka dat ik bereid was om gedisciplineerd te zijn, en zij gaf me toestemming om mee te doen. Ze zou later nog een keer met me praten.

Drie à vier dagen later werd ik door twee andere jongens uit het weeshuis : Yoksan en Atfen geroepen om deel te nemen aan de selecties voor indoorhockey in Jakarta, ter voorbereiding op de pre-PON XXI in Aceh (de nationale sportweek van Indonesië, red.). Samen met Atfen en Eto trainde ik indoorhockey in het Tifosi Sport Center in het centrum van Jakarta. In juni werd bekendgemaakt wie er waren geselecteerd, en uiteindelijk werd ik gekozen om mee te doen aan de pre-PON XXI in Aceh. Ik was ontzettend blij. We speelden in het Eden Sport Center in Depok en eindigden als derde in de poule. Nu ben ik in training voor het nationale U-17 kampioenschap in NTB op 25 juni 2024. Na het nationale kampioenschap zal ik deelnemen aan de selecties voor outdoor hockey ter voorbereiding op PON XXI Aceh-Sumut.

Uiteindelijk heb ik besloten om niet deel te nemen aan de Futsal Academy maar me volledig te richten op hockey. Mijn droom om een uitmuntende atleet te worden, lijkt hopelijk steeds dichterbij te komen.

Firan

Grenzeloze gouden kansen

Hallo, mijn naam is Getrodis Nenobais (Eto) en ik zit in klas 9 van de middelbare school. Ik kwam naar het weeshuis omdat mijn ouders mij niet konden verzorgen. Toen ik voor het eerst in het weeshuis aankwam, was ik erg ondeugend, zozeer zelfs dat de hoofdverzorger me nauwelijks aankon. Ondanks mijn streken, wil ik bewijzen dat ik kan veranderen en een beter persoon kan worden.

In klas 9 besloot ik mijn dromen en ambities serieus na te jagen. Ik ben van plan mijn opleiding voort te zetten aan SMK 22 Jakarta, met als specialisatie Techniek, computer en netwerken. Maar mijn dromen beperken zich niet alleen tot het onderwijs. Ik wil ook laten zien dat kinderen uit moeilijke omstandigheden geweldige prestaties kunnen bereiken, vooral in de sport.

Ik streef niet alleen naar persoonlijke prestaties, maar wil ook anderen inspireren, vooral mijn vrienden in het weeshuis. Ik besef dat sport een middel kan zijn om dromen te verwezenlijken. Nu, als een getalenteerde en toegewijde hockeyspeler, ben ik klaar om DKI Jakarta te vertegenwoordigen in de nationale competitie in Lombok. Ik ben vastbesloten om mijn ouders en het weeshuis Pa van der Steur trots te maken, die mij een gouden kans in het leven hebben gegeven te bedanken, en aan de wereld te laten zien dat succes geen grenzen kent zolang er vastberadenheid en hard werk is.

Eto

Enthousiast gedisciplineerd

Hallo, mijn naam is Atfen. Toen ik hier op vijfjarige leeftijd vanuit Papua aankwam, voelde ik een mengeling van verwarring en nieuwsgierigheid. Gelukkig werd ik hartelijk verwelkomd door de zorgzame verzorgers en een groep nieuwsgierige kinderen. Elke dag in het weeshuis bracht mij nieuwe lessen, van lezen en schrijven tot het spelen met mijn nieuwe vrienden op de speelplaats. Hoewel ik soms mijn ouders en mijn oude leven miste, probeerde ik altijd dankbaar te zijn voor de geweldige kansen die ik hier kreeg.

Vroeg in de ochtend, wanneer de lucht nog donker is, sta ik vol enthousiasme op om de dag te beginnen. Na het voltooien van mijn ochtendtaken, trek ik mijn schooluniform aan en maak ik me klaar voor school. Ondanks mijn drukke schema zorg ik altijd voor een goed ontbijt, omdat ik weet hoe belangrijk het is om energie te hebben voor de lange dag die voor me ligt. Na school geniet ik van een korte rustpauze en lunch met mijn familie in het weeshuis. Vervolgens voer ik mijn huishoudelijke taken uit en besteed ik de namiddag aan sporten. Daarna is het tijd om te douchen en te dineren met mijn vrienden. De avond is een kostbare tijd voor mij om te studeren en mijn kennis te vergroten. Samen met mijn vrienden zit ik aan de studietafel, waar we elkaar helpen met onze lessen. Hoewel ik soms moe ben na een lange dag, ben ik blij dat ik samen met mijn vrienden kan leren en groeien. 's Nachts slaap ik heerlijk op mijn zachte matras.

Van de derde klas van de basisschool tot mijn vijftiende jaar bleef ik ijverig leren en trainen voor hockey. Ik kreeg geweldige steun van mijn coach en teamgenoten om door te blijven gaan, zelfs als ik soms moe of gefrustreerd was. Maar al mijn training en inspanningen waren niet tevergeefs. Op vijftienjarige leeftijd kreeg ik de geweldige kans om lid te worden van het junior hockeyteam van DKI Jakarta. Dit was een droom die uitkwam voor mij! Ik was erg enthousiast omdat we een toernooi in Lombok zouden spelen.

Mijn hoop is dat ik mijn dromen kan najagen en mijn ouders en iedereen die mij deze geweldige kansen heeft gegeven, gelukkig kan maken.

Atfen

De vormende fase

Mijn naam is Angga Hamonangan en vandaag wil ik mijn verhaal delen over mijn tijd in het Pa van der Steur weeshuis. Op negenjarige leeftijd kwam ik hier terecht, omdat mijn vader was gestorven en mijn moeder ons niet kon verzorgen. Mijn moeder bracht me hier op aanraden van een kennis. In het begin voelde het alsof mijn wereld op zijn kop stond, omdat ik het vreemd vond om met onbekenden samen te wonen. Maar na verloop van tijd werd het weeshuis een tweede thuis voor mij, waar mijn medebewoners en verzorgers als familie voor me werden. Toen ik voor het eerst werd voorgesteld aan alle kinderen, zei meneer Freddy, het hoofd van het weeshuis, tegen mij: 'Je familie heeft je hierheen gebracht, niet omdat ze niet van je houden, maar omdat ze willen dat je goed onderwijs krijgt en succesvol wordt.'

In het weeshuis leerde ik veel meer dan alleen de standaard schoolvakken; ik ontdekte de essentie van het leven en de ware betekenis van saamhorigheid. Elke dag werd ik met nieuwe energie wakker, klaar om de wereld met opgeheven hoofd tegemoet te treden. Dit mag misschien overdreven klinken, maar zo voelde het echt. Ik stond altijd op met enthousiasme, alsof ik uitkeek naar de dag die zou beginnen.

Gedurende mijn tijd in het weeshuis ben ik enorm dankbaar voor de kans om mijn opleiding voort te zetten, dankzij de voortdurende steun van donateurs. Dankzij hen konden we deelnemen aan diverse activiteiten. Van kooklessen die van pas komen in het dagelijks leven, tot het ontdekken van een nieuwe passie voor hockey. Ook hadden we momenten

waarop we samen zongen, wat niet alleen vermaak bood, maar ons ook hielp om onszelf te uiten. De betrokkenheid van zorgzame donateurs heeft ons waardevolle ervaringen gegeven en ons geholpen om op verschillende gebieden te groeien.

Dit jaar is een periode vol uitdagingen en hoop voor mij. Ik heb mijn laatste schooljaar afgerond en vele examens afgelegd, waaronder school- en toelatingsexamens voor de universiteit. Na jarenlang in het weeshuis te hebben gewoond, is het nu tijd voor een nieuwe fase in mijn leven: studeren aan de universiteit.

Dit is mijn laatste jaar in het weeshuis, een plek die me vele dierbare herinneringen en waardevolle ervaringen heeft gegeven. Hoewel het afscheid bitter zal zijn, ben ik ook vol verwachting over de toekomst. Ik heb besloten mijn passie voor koken te volgen en ga een culinaire opleiding aan de universiteit doen. Met hoop en dromen zet ik mijn stappen naar voren, klaar om de culinaire wereld te veroveren en mijn jeugddroom waar te maken.

Angga

Kerstmannen op rolschaatsen

En toen was het kerstvakantie. De weeskinderen die nog familie hebben, mochten een weekje naar hun familie. Ook voor mij was het vakantie. Buiten wachtte de Blue Bird-taxi, met de motor zachtjes draaiend, klaar om ons naar het vliegveld te brengen. Een reis naar Bali met mijn twee kinderen die over waren gekomen uit Nederland. Een week van ontspanning, lachen, en even weg van alles. Het zou prachtig moeten voelen.

Maar beneden aan de trap stond de groep weeskinderen die niemand heeft. Ze zeiden niets, ze deden niets, ze stonden daar alleen maar. Stil, zonder geluid, alsof ze wisten dat er niets te zeggen viel. Ze bleven achter, zoals altijd. Dit huis was hun enige thuis, niet omdat het zo voelde, maar omdat er nergens anders iemand op hen wachtte. Niemand om hen naar huis te halen, niemand om hen mee te nemen.

Ik voelde hun blikken. Een tiental paar ogen, groot en leeg tegelijk, vol vragen die ze nooit hardop zouden stellen. Ze keken naar mij, niet beschuldigend, niet vragend, gewoon... kijkend. En die blik – die stille, onuitgesproken blik – brak iets in mij.

Ik hoorde het zachte claxonneren van de taxi, een herinnering dat het tijd was om te vertrekken. Maar mijn voeten voelden zwaar terwijl ik de trap afliep, langs die kinderen die daar bleven staan. Terwijl ik instapte, voelde ik hoe hun ogen mij bleven volgen. En op dat moment voelde Bali verder weg dan ooit.

En nu is het weer kerstvakantie. En opnieuw zijn er kinderen die geen familie hebben waar ze naartoe kunnen gaan. Maar dit keer is het anders. Met een brede glimlach en een tikkeltje te veel energie ren ik de trap af, waar tientallen kinderen mij al grijnzend opwachten. Ze weten wat er gaat komen: een kerst die ze niet snel zullen vergeten.

Dankzij donateurs is de agenda bomvol. We beginnen in een gigantische mall van Blok M square, waar de eigenaar ons een heleboel korting geeft op alles wat we met ons zakgeld kopen. (Ik hou mijn hart vast: dit kan alleen maar eindigen in een tsunami van knuffels, snoep en een paar twijfelachtige petjes.) Daarna is er een middag vol games – en geloof me, de competitiegeest bij deze kinderen is dodelijk. Dan staat Snow World op de planning, waar we gaan schaatsen en misschien een sneeuwballen gevecht houden, al vermoed ik dat ik zelfs op de tribune, de eerste ben die geraakt word.

En als klap op de vuurpijl zijn we uitgenodigd om bij de Nederlandse ambassadeur en zijn gezin kerst te vieren. Het wordt een feest als één grote familie, compleet met zwemkleding en hamburgers. Niks chique gedoe, gewoon spetteren, eten en lachen tot onze magen pijn doen.

Terwijl ik mijn plannen deel, zeg ik streng: 'Maar luister goed, hè. Als de andere kinderen na de vakantie thuiskomen van hun familie, niks zeggen over dit avontuur! Gewoon stil blijven!' Ze knikken allemaal braaf, maar ik zie al meteen hoe moeilijk dit gaat worden. Je

kunt een kind wel vragen geheimen te bewaren, maar als ik straks een kerstman op rolschaatsen in Snow World zie verschijnen, weet ik al hoe dit eindigt: aan de ene kant een lawine aan sterke verhalen, aan de andere kant een zwerm kinderen die thuiskomen van hun arme families en me verwijtend aankijken alsof ik persoonlijk verantwoordelijk ben voor hun sobere huisvakantie zonder glans of glamour.

Tja, life can be really complicated... vooral als je de favoriete schietschijf bent van zowel de ene als de andere groep.

Tante Nel

Professionele stappen

Aan de lopende band worden de kinderen van het weeshuis Pa van der Steur klaargestoomd voor een zelfverzekerde en welverdiende plek in de Indonesische maatschappij. Het lopen van stage is natuurlijk een onderdeel van dat traject. Hieronder delen vijf kinderen hun eerste ervaringen in het bedrijfsleven.

Ik ben Helena. Ik ben 17 jaar oud. Ik doe momenteel een stage bij een bedrijf dat medische apparatuur voor hartpatiënten verkoopt. Ik doe de stage tegelijk met een vriendin uit een andere klas, zij werd geplaatst op de archiefafdeling en ik was op de financiële afdeling. Ik heb veel geleerd, zoals stempelen, het ordenen van bestanden en het invoeren van gegevens, omdat ik bij personeelszaken was ingedeeld. Tot nu toe is het moeilijkste validatie, omdat het nauwkeurigheid vereist en ik er ook niet aan gewend ben. Als het fout is, moet het door een ander team voor het programma en de website worden gecorrigeerd. Ik zal naar verwachting in maart of april volgend jaar schoolexamens afleggen en er is ook een bekwaamheidsexamen, dus ik heb nog 1/2 maand om te studeren. Toen ik voor het eerst aan de stage begon, dacht ik dat de mensen op kantoor nors, streng en star waren, maar blijkbaar niet. Ze delen vaak snacks/eten met me die ze kopen. Dat is mijn verhaal van de afgelopen paar maanden. Bedankt!

Ik ben Leon en zit momenteel in de 12e klas. Ik ben aan een nieuw schooljaar begonnen op mijn school, nu in het nieuwe schooljaar vanaf juli. Gedurende het nieuwe schooljaar heb ik vaak geoefend met motorfiets technieklessen en geoefend in andere vakken. De eerste week bij de start van het nieuwe schooljaar, de tweede week studeerde ik zoals gewoonlijk, op dit moment heb ik mijn stage afgerond. Toen was ik leerling in de Honda-werkplaats. Ik heb daar veel geleerd, van het schoonmaken van bougies, bedrading tot het repareren van motorfietsen. Het was een zeer nuttige les voor mij omdat ik het op school had geleerd, maar tijdens de stage kon ik het meteen in de praktijk brengen. Dat is mijn verhaal tot zover.

Mijn naam is Alfian Perdamaian Petrus. Ik doe momenteel een stage op school. Ondanks dat ik stageloopt op school, ben ik nog steeds blij omdat ik de opdracht heb gekregen om een video te maken tijdens de toelating van nieuwe studenten aan SMAN 4 Bekasi. Ik leer op dit moment veel over het juiste gebruik van de camera en hoe je goede foto's kunt maken, zodat het later nuttig voor me kan zijn. Ik ben erg blij om stagiair te zijn. Hierna zal ik de schoolexamens afleggen. Dat is mijn verhaal. Bedankt.

Hallo. Mijn naam is Angga Hamonangan, en ik zit momenteel in de 12e klas, met als studierichting culinaire kunsten. Op dit moment loop ik stage bij een 5 sterrenhotel genaamd "Aryaduta Menteng" in Centraal Jakarta, dicht bij de Amerikaanse ambassade en Monas. Op mijn eerste dag werd ik in de keuken geplaatst, maar omdat ze mensen nodig hadden bij de slagerij, vroeg de chef-kok me om voor maximaal drie maanden naar de slagerij te gaan en daarna naar een andere plek te verhuizen. Na drie maanden was de stage daar zeker leuk, omdat ik nieuwe kennis heb opgedaan, nieuwe vrienden heb gemaakt en in een nieuwe sfeer heb gewerkt. Maar soms werd ik teruggeroepen naar de keuken als iemand mijn hulp nodig had. Ik hoop dat ik dankzij deze stage zelfverzekerder en deskundiger kan worden. Na de stage zal ik een verslag maken van wat ik tijdens de stage heb geleerd en zal ik de eindexamens afleggen.

Ik ben Noveri Kahipdana, zit in de 12e klas van het beroepsonderwijs. Mijn specialisatie is toerisme. Ik zal je vertellen wat ik dit semester heb gedaan. Toen ik in de 12e klas zat, hoefde ik niet meer naar school. Maar ik liep stage in het Nationaal Museum. Hier ben ik erg blij omdat ik veel vrienden heb gemaakt van verschillende scholen die ook stagelopen in het Nationaal Museum. Ik heb nieuwe dingen geleerd, zoals het begeleiden van toeristen in het museum, wat me zelfverzekerder heeft gemaakt. Hierna zal ik een verslag schrijven over de stage en mijn schoolexamens afleggen. Bedankt voor het lezen van mijn verhaal.

De Hockey-hockey vrijwilligers

Wellicht ben je nog niet geheel overtuigd dat de yayasan echt een ontzettend mooie organisatie is. Hieronder verhaaltjes uit het hart van de meest recente vrijwilligers. Net zoals bij iedereen die kinderen helpt, kregen ze meer terug dan ze hadden verwacht.

Verwondering over de dingen

Op 20 juli 2025 kwam ik hier heel laat in de avond aan dus alle kinderen lagen al te slapen, maar Tante Nel stond ons met een grote glimlach op te wachten. Meteen een warm en liefdevol ontvangst. De volgende dag heb ik alle lieve kinderen ontmoet en werden wij verwelkomd met supermooi gezang. Ik kon gelijk zien wie een beetje nieuwsgierig waren en wie ons nog even afwachtte. Ik voelde me gelijk thuis en hartstikke welkom hier. Nu ik dit schrijf loop ik al 2 weken hier rond en elke dag bewonder ik weer wat nieuws, grote en kleine dingen. Grote dingen zoals hoe fanatiek en enthousiast de kinderen met bijvoorbeeld hockey aan de slag gaan en hoe leuk en vooral hoe goed ze hier zijn! Maar ook de kleine dingen die mij opvallen zoals hoe iedereen er voor elkaar is en de grotere met de kleintjes omgaan vind ik super om te zien. Je ziet echt dat er een familiegevoel is. Ik ben super dankbaar dat ik dit zelf heb mogen ervaren en stuk voor stuk al de prachtige mensen en kinderen van pa van der

steur heb mogen ontmoeten, want dat zijn zeer bijzondere mensen. Ik weet bijna wel zeker dat ik hier nog terug ga komen

Annemoon

Overspoeld door liefde

Weeshuis Pa van der Steur valt niet makkelijk te vergeten, sterker nog het valt niet te vergeten. Iedereen, kind of verzorger, geeft om elkaar en zal altijd liefde verspreiden. Ze zijn dankbaar voor ons, dat we komen helpen, dat we training geven en dat we spelletjes spelen, maar evengoed zijn wij dankbaar, dankbaar dat we de kans krijgen de wereld van vooral de kinderen een stukje te verrijken. Als we een kind ook maar een beetje extra kunnen laten lachen, een beetje extra aandacht kunnen geven of een beetje extra kunnen helpen, dan doen we niets liever. Hier bij Pa van der Steur voel je je welkom, je wordt met open armen ontvangen en je wordt overspoeld met warmte.

Zoals ik eerder zei geven we training. De kinderen zijn leergierig, willen altijd langer doorgaan en kunnen op een hele normale ochtend om 6 uur aan het ontbijt zomaar vragen 'Are we going to play hockey today?' en dan kan en wil je natuurlijk niks liever zeggen dan ja! Naast dat ze graag willen hockeyen, hebben ze er ook nog eens heel veel plezier in en dat is misschien wel het allerbelangrijkste!

Zoals ik zei en zojuist heb onderbouwd, weeshuis Pa van der Steur valt niet te vergeten.

Emily

Positief ingestelde vrijwilligers gezocht!

Het weeshuis Pa van der Steur kan altijd de hulp van vrijwilligers gebruiken. Dat kan echt van alles zijn, voorlezen in het Engels, een wedstrijd pasta koken organiseren, op een gitaar tokkelen of gewoon gezellig samen spelen. Het belangrijkste criterium is een positieve instelling is. Als je met die houding tijd binnen de yaysan spendeert dan ben je van harte welkom. Maar pas wel op! Een bezoek kan ten koste gaan van je andere plannen in Indonesië, want veel vrijwilligers blijven meestal langer dan ze hadden verwacht. Voor informatie om als vrijwilliger te werken: cherieham@live.nl

Eline Fleur, onze nieuwe contactpersoon voor de symbolische adoptie, heeft tijdens haar laatste bezoek een verslag geschreven om vrijwilligers een beetje op weg te helpen. Omdat haar tekst niet alleen een beeld geeft voor geïnteresseerde vrijwilligers maar voor iedereen die zich betrokken voelt bij de yaysan, staat hieronder een ingekorte versie van haar verslag.

Welkom bij Pa van der Steur Dit is een kleine gids om je de eerste dagen een beetje op weg te helpen. Voor veel vrijwilligers is het aan het begin een beetje zoeken. Je hebt een jetlag, je kent het ritme van de dag hier nog niet, soms vraag je je af: waar zijn de kinderen? Ik ben hier nu een paar keer geweest, en ook ik heb dat gevoel soms nog steeds. Dus daarom heb ik dit stukje geschreven, om vrijwilligers zich zo snel mogelijk thuis te laten voelen.

Doordeweeks

De dag begint voor de kinderen vroeg, om 4.00 uur. Dan bidden ze met elkaar en maken ze

samen schoon. Om 6 uur is het ontbijt, en daarna gaan ze naar school. Daarvoor trekken ze hun uniform aan, elke dag een andere! De uniformen verschillen ook per school.

Weekend

In het weekend is er ook veel te doen. Ook dan staan de kinderen om 4.00 u. op en is het ontbijt om 6.00 u. Zaterdags begint om 7.00 u. de hockeytraining, gegeven door een vrijwilliger van Hockey-Hockey. Je kan gaan kijken of meedoen! Zondagochtend gaan de kinderen naar de kerk, elke week een andere, waar ze vaak zingen.

Jouw ritme

Het is leuk om 's ochtends bij het ontbijt aan te sluiten, maar als je geen ochtendmens bent kan je er ook voor kiezen om wat later op te staan. Dan loop je de keuken binnen, wens je de kokkin een 'Selamat Pagi!' (goedemorgen), en krijg je een lekker bordje eten voor je neus. Er wordt hier drie keer per dag rijst gegeten, met verschillende dingen erbij. Om 12.00 u. is de lunch, en om 18.00 u. gaat de bel voor het avondeten.

Na school gaan de kinderen, groot en klein, vaak een dutje doen – ze staan immers vroeg op. Daarna maken ze huiswerk, doen ze klusjes, en douchen ze voor het eten. Soms is er tijd om te spelen, maar doordeweeks is dat relatief beperkt. Na het eten maken ze nog wat huiswerk of spelen ze, en dan wordt er rond 20.00 u. gebeden, met veel liedjes erbij. Je kan bij de volwassenen zitten, je kan ook tussen de kinderen zitten, waar jij je goed bij voelt.

Wat te doen?

De kinderen vinden het heel leuk als je met ze speelt. Voetbal, basketbal, spelletjes, Lego, het maakt niet uit wat. Dit is ook een goede manier om de kinderen te leren kennen. Om de namen te leren vraag ik vaak aan de oudere kinderen om me een aantal kinderen aan te wijzen en te zeggen hoe die heten, zo kan je het goed leren zonder 100x te moeten vragen.

De meeste vrijwilligers spreken natuurlijk niet goed Indonesisch. Laat dit je niet tegenhouden! Klets rustig een beetje tegen de kinderen aan in het Engels en stel ze simpele vragen. Zo kan je ze leren kennen en raken zij vertrouwd met jou.

Het is ook leuk om een project te vinden waar je overdag mee bezig kan zijn, want de kinderen zijn ook regelmatig bezig met school / andere dingen.

- Als je onderwijs leuk vindt, kan je contact opnemen met Melissa. Zij is de manager van de scholen en heeft vaak goede ideeën voor dingen waar je kan helpen.
- Als je het leuk vindt om met planten te werken, kan je dat aangeven bij Pak Daddy (een van de caretakers).

Ze hebben hier een systeem om plantjes te groeien en te verkopen, en daar kunnen ze goed hulp bij gebruiken.

- Heb je thuis een leuke hobby die je graag wil delen, ga ervoor!

Cultuurverschillen

Er zijn natuurlijk cultuurverschillen tussen Nederland en Indonesië. Die ga je vanzelf meemaken, maar hierbij alvast een aantal voorbeelden:

- Als je naar een school gaat is het belangrijk om er een beetje netjes uit te zien. Schouders bedekt, lange broek of rok, of shorts in ieder geval tot onder je knie. Op het terrein van het weeshuis is het iets soepeler, maar hou er rekening mee dat het een christelijk weeshuis is. Een top met open schouders is oké, maar jurkjes/rokjes/shorts komen liefst voorbij de knieën.
- In de avond wordt het als riskant gezien om alleen van het terrein af te gaan. Probeer snacks/fruit e.d. overdag te kopen, zodat je niet 's avonds nog weg moet. Als je echt iets moet kopen, vraag of iemand van het weeshuis (een caretaker o.i.d.) met je meegaat.
- In Indonesië zijn mensen wat meer gesloten dan in Nederland. Meer dingen zijn gevoelig (zoals geld), maar praat vooral gezellig met ze, maar soms zijn mensen dus verlegen of willen ze iets niet vertellen.
- Een belangrijk deel van de Indonesische cultuur is om goed voor gasten te zorgen. Ze zullen veel voor je willen doen. Maar jij bent hier natuurlijk ook gekomen om te helpen! Vraag dus vooral of je iets kan doen, aan de caretakers, de manager, etc.

Overzicht doorgestuurde bedragen 2024

Hieronder een overzicht van de bedragen en met doeleindes die door de vereniging in 2024 zijn overgemaakt naar de yayaan. Het bestuur van de vereniging krijgt geen vergoeding voor haar werkzaamheden.

School € 11.715,26

Het begrotingstekort van de scholen wordt door de vereniging aangevuld. Daarnaast schrijven kinderen uit de omgeving zich ook in op de scholen van de yayaan. Als hun ouders het lesgeld niet kunnen betalen dan worden ze natuurlijk niet uitgeschreven. De vereniging helpt bij deze kosten.

Feestdagen € 3.710,56

De feestdagen moeten natuurlijk worden gevierd met voldoende ijsjes en vermaak, en ook met kerst komt er een wit geschminkte meneer op bezoek.

Medische ondersteuning € 500,00

Melice kreeg het afgelopen jaar een behandeling aan haar oor.

Activiteiten en sport € 2.290,00

Omdat een aantal kinderen meerdere malen per week hockeywedstrijden hebben in het centrum van Jakarta, wordt daar vervoer voor gehuurd.

Onderhoud gebouwen € 1.500,00

Het jongens- en het meisjeshuis zijn na lange tijd geschilderd. Het jongenhuis in de kleur okergeel en het meisjestehuis in de kleur cycloam (roze).

Visvijver € 374,00

Een paar jaar geleden is er een visvijver gemaakt waarbij de kinderen de meervallen zelf verzorgen. Zodra deze vissen groot zijn geworden, bakken de kinderen ze voor de verkoop.

Muziek € 3.575,00

Voor de aanschaf van een drumstel is er vorig jaar een redelijk bedrag uitgeven. Het drumstel wordt ook gebruikt voor muzikles op de scholen en kan daarmee mogelijk nieuwe leerlingen aantrekken.

Weeshuis materiaal € 4.170,14

Dit ging om de benodigde zaken als computers, printers, wasmachines, gordijnen en ventilatoren.

Overige ondersteunende activiteiten € 4.798,14

De vereniging heeft in 2024 de yayaan financieel ondersteund met betrekking tot personeel. Dit gaat onder andere om de caretakers die de kinderen verzorgen.

Algemene ledenvergadering

Op 13 oktober 2025 om 17.00 u. organiseert de vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur een algemene ledenvergadering. In verband met de kosten voor de huur van een zaal, zal deze vergadering online via Zoom plaatsvinden. Als u lid bent van de vereniging en wilt deelnemen, dan kunt u dat mailen naar mrdeborst@gmail.com en zal de benodigde informatie worden doorgestuurd. Ook is het mogelijk om via het genoemde e-mailadres schriftelijk vragen te stellen, of per post naar Van Lumeystraat 59, 2581XB Den Haag. Deze vragen zullen op de vergadering worden behandeld.

Alles helpt

Het weeshuis yayasan Pa van der Steur is een erkend goed doel maar dat spreekt voor zich: kansarme kinderen helpen is gewoon goed. Als je iets wilt bijdragen dan wordt dat natuurlijk gewaardeerd. Voor ieder kind gaat het telkens om hetzelfde project: een liefdevolle opvoeding. Via onze website is het eenvoudig om te doneren www.weeshuispavandersteur.nl.

Ook is het mogelijk om een vriend van de yayasan te worden voor slechts vijftientig euro per jaar. Dit lijkt mogelijk wat transactioneel maar niets is minder waar. Je geeft 38 nieuwe vrienden zoveel betere kansen aan de start van hun leven. Daarmee verrijk je juist jezelf. Wil je dus ook een goede vriend worden, stuur dan een mailtje met je contactgegevens naar cherieham@live.nl.

De symbolische adoptie is al jaren het stokpaardje van de yayasan. Voor twintig euro per maand adopteer je een weeskind. Dit is symbolisch bedoeld: de jongen of het meisje blijft in Indonesië. Wel ontvang je schoolrapporten en brieven en soms is er ook contact via e-mail of social media. Het geld wordt door de yayasan gebruikt voor alle weeskinderen, niet slechts voor het geadopteerde kind. Van het adoptiegeld beschouwt de vereniging vijftientig euro per jaar als contributie. Je wordt dus ook gelijk een vriend van de vereniging. Voor meer informatie over de symbolische adoptie: efspekle@gmail.com

Een algemeen nut beoogende instelling (ANBI) zoals de vereniging, hoeft geen erfbelasting over erfenissen te betalen. Indien u de vereniging aldus in uw laatste wilsbeschikking wenst op te nemen, kunt u hierover contact opnemen met uw notaris. De officiële naam van de vereniging is: Vereniging Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur. Het KvK-nummer is 404.127.28 en als ANBI-instelling bekend onder fiscaal nummer 8017.55.840. Het is IBAN NL 22 INGB 0003 1845 22.

Tot slot willen wij alle donateurs bedanken voor de steun. De yayasan heeft sinds haar oprichting vele duizenden weeskinderen opgenomen en voorzien van een serieuze kans in de maatschappij. Dit is vanaf de oprichting voor een belangrijk deel tot stand gekomen met behulp van donateurs uit Nederland.

Vrienden van de Yayasan Pa van der Steur

Het weeshuis Yayasan Pa van der Steur in Jakarta, Indonesië, is een erkend goed doel maar dat spreekt voor zich: kansarme kinderen helpen is goed! Als u iets kunt bijdragen dan wordt dat natuurlijk gewaardeerd. Voor ieder kind gaat het telkens om hetzelfde project: een liefdevolle opvoeding. Zie ook www.weeshuispavandersteur.nl.

Dit bulletin wordt kosteloos verstuurd naar iedereen die geïnteresseerd is. Maar natuurlijk versturen we het liever per e-mail zodat er meer overblijft voor het weeshuis. Dus als u voortaan per mail op de hoogte wilt worden gehouden, of iemand kent die per post of mail dit bulletin wil ontvangen, stuur dan een mailtje naar cherieham@live.nl.

Indien onbestelbaar: Van Lumeystraat 59, 2581XB Den Haag

